

מאימתי פרק ראשון ברכות

(א) צ"ב יד: ע"ש, (ב) צ"ל אלגור, (ג) [ע"י מוס' יומא לא] וְתוּסַפּוֹת כְּמוֹנוֹת קָדְוָה שְׁנִי, (ד) ס"א אַמַּר סַמַּס בְּרַא דְרַחֲסִים שֶׁל אֵלֶּה, (ה) מְגִילָה ו', (ו) מפי' ד"א רבה פ'ק ב, (ז) מְגִילָה ו': ב"מ ע"א, (ח) פי' עַל זֶה תִּמְלַךְ בְּהַרְיָף בְּעִי' וְכִרְשִׁי' וְעִי'ן בִּלְקוּט מְהִילֵם יו"ד רמז תרמ"ט, (ט) ג"א לְמוֹרֵמ, (י) כַּס' שְׂבִירֵינִי וְהִי' א' ז'ן כְּמִיד לְגַלוּת, (כ) ס"א לְהַתְּאוֹת, (ל) ע"י בְּכַשְׂי' שְׂבַע, (מ) כַּס' י: יִרְא, (נ) כַּס' י: יִרְא,

הגהות הב"ח

(א) גמ' שנה אברהם אבינו וקדשו: (ב) שם אף כאן דוד כיון: (ג) רש"י י"ה ואומר וכו' היום ואי אפשר:

גליון הש"ס

גמ' אפי"ה לא אקנא בה ביה עב"ד קב"ה ע"א ונכס"א כמ"ל: שם אלא שבורה ע"י סט קמח ע"ב מור"ה שהיו: שם קינה לדוד מביעי ליה. עיין צוה"ק פ"שה ואל"ה ד"ה וירא והנה נכר שבה. דמשיך דמשיך דוד דקב"ה סליק ליה חוביו להסוא עמלם. כיון דמחל דהכח כה"י עמלם בני לניבוי מנייה ח"י מו דחמל כ"י: שם הא בבריק גמור ב"י. ע"י ויה"ק ר"פ פימח: שם עשה משחקת לו שאני ב"י. מנ"א ס"ס קמ"ו: שם דרולת שמושה ב"י. ע"י מוס' כמנוח י"ו ע"א ד"ה מנטינן:

מוסף רש"י

אל תתחר במרעים להיות כמרעים. אל תתחר אינו לשון גירוי אלא שאל תאחז במעשים, כמו (רמב"ם ב' ה) ואין תתחיה אל סוסוס, כלומר שליטתו כן כמנומו (מגילה א'). ואומר אל יקנא לבך בחטאים. על כרחן אף קנאה זו לשון גירוי מלמדה אלא לחיות משושי, מלמדה כי אם ביראת ה' כל היום (שם). צדיק גמור אינו בולע. ואף על פי שממטוטט עולה ואינו נבלע (עולם ב' ע"א).

אדני אלהים. כמו צל"ף דל"ת: הפעם אורה את ה'. לפי שראתה ברוח הקדש שיעקב מעמיד שנים עשר שבטים ולו ארבע נשים כיון שילדה בן רביעי הודית על חלקה שעלה יותר מן החשבון המגיע לה: ראו מה בין בני לנן חמי. על שם העמיד קראה שמו כדלמרינן לקמן שמה גרים: רות. המואציה. משום

דל"יי צפירושי השמות נקט לה: למה רגשו גוים. מה תועלת להם. אלמלא דבר קל הוא זעניו: מי שלבו נוקפו. הירא מעצירות שצידו: אומר כן. מפרש אל תתחר במרעים אל תמקוטט והוא אינו כן אלא אל תתחר במרעים ל להמגרות זמעהיהם לומר אעשה כן גם אני: ואומר אל יקנא לנך כחטאים כי אם ביראת ה' כל היום. (א) אפטר לומר אל תמקוטט עם רשעים כי אם ביראת ה' יראים ה' אלה על כרחן אל יקנא לנך לעשות כמותן: ימלו. ילנימו. וחצירו על כן לא ימיל טובו (אויב כ): מרוס משפטיך מנגדו. מסולקין ליינך ברמזק הימנו: יפיה כסס. כפימחמו הוא דומה אומם כקש: ושמסי מקוס. ספיה דקרא ולא יוספו בני עולה לענותו: כפיני לענותו. כספר שמואל: (א פ): ופסיב לנלומו. בדברי הימים (א פ): כסחלה. כסכנה היצית נכנה על מנת שלא לענות עוד אויבים לישראל: ולנסוף. כשחטאו נגור עליהם ענוי ותפלתם מנינה עליהם מן הכליון: לא יעילנא. מש כמי: עת

אפי' הכי לא אקנא ביה דכתיב וישמע ראובן ויצילחו מידם: רות (ב) מאי רות דאמר קרא לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ אל תקרי שמות: אלא שמות: וא"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי קשה תרבות רעה בתוך ביתו של אדם יותר ממלחמת גוג ומגוג שנאמר מומור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו וכתיב בתריה מה רבו צרי רבים קמים עלי ואילו גבי מלחמת גוג ומגוג כתיב למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק ואילו מה רבו צרי לא כתיב: מומור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו מומור לדוד קינה לדוד מיבעי ליה אמר ר' שמעון בן אבישלום משל למה הדבר דומה לאדם שיוצא עליו שומר חוב קודם שפרעו היה עצב לאחר שפרעו שמה אף בן (ב) דוד כיון שאמר לו הקב"ה הגני מקים עליך רעה מביתך היה עצב אמר שמה עבד או ממוז הוא דלא חיים עלי כיון דחזא דאבשלום הוא שמה משום הכי אמר מומור: (א) וא"ר יוחנן משום ר' ש בן יוחי מותר להתגרות ברשעים בעולם הזה שנאמר עוובי תורה יהללו רשע ושומרי תורה יתגרו כם תניא גמי הכי רבי דוסתאי בר' מתון אומר מותר להתגרות ברשעים בעוה"ז שנא' עוובי תורה יהללו רשע וגו' ואם לחשך אדם לומר והא כתיב אל תתחר במרעים אל תקנא בעושי עולה ואומר אל יקנא לבך כן אלא אל תתחר במרעים להיות כמרעים אל תקנא בעושי עולה להיות כעושי עולה ואומר אל יקנא לבך בחטאים כי אם ביראת ה' כל היום אינו והאמר ר' יצחק אם ראית רשע שהשעה משחקת לו אל תתגרה בו שנאמר יחילו דרכיו בכל עת ולא עוד אלא שזוכה בדין שנאמר מרום משפטיך מנגדו ולא עוד אלא שרואה בצריו שנאמר כל צורריו יפיה בהם לא קשיא הא במילי דידיה הא במילי דשמיא ואיבעית אימא הא והא במילי דשמיא ולא קשיא הא ברשע שהשעה משחקת לו הא ברשע שאין השעה משחקת לו ואב"א הא והא ברשע שהשעה משחקת לו ולא קשיא ה' הא בצדיק גמור הא בצדיק שאינו גמור דאמר רב הונא מאי דכתיב למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו וכי רשע בולע צדיק והא כתיב למה תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו וכי רשע בולע צדיק גמור אינו בולע ואב"א (ב) שעה משחקת לו שאני: וא"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי כל הקובע מקום לתפלתו אויביו נופלים תחתיו שנאמר ושמתי מקום לעמי לישראל ונטעתיו ושכן תחתיו ולא ירגו עוד ולא יסיפו בני עולה לענותו כאשר בראשונה רב הונא רמי כתיב לענותו וכתיב לכלולותו בתחלה לענותו ולכסוף לכלותו: וא"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי וגדולה שמושה של תורה יותר מלמודה שנא' א"ל רבי יצחק לרב נחמן מ"ט לא אתי מר לבי כנישתא נאמר אלא יצק מלמד שגדולה שמושה יותר מלמודה: א"ל רבי יצחק לרב נחמן מ"ט לא אתי מר לבי כנישתא לצלווי אמר ליה לא יכילנא א"ל לכנפי למר עשרה וליצלי אמר ליה מריחא לי מלתא ולימא ליה מר לשלוחא דצבורא בעדינא דמצלי צבורא ליתי ולודעיה למר א"ל מאי כולי האי א"ל דאמר ר' יוחנן משום ר"ש בן יוחי מאי

לא היה אדם שקראו ארון. וא"ת והא כתיב ברוך ה' אלהי סס (בנאשית ט). וי"ל דהתם אינו צל"ף דל"ת שהוא לשון אלנות. וא"ת אמאי לא מייתי קרא אדני אלהים מה תמן לי (סס טו) שהוא כמו קודם. וי"ל שהפרשיות לא נאמרו כסדר ואין מוקדם ומאוחר בצורה וזה הפסוק דצין הצמרים היה קודם לכן. וכן צ"ל ע"כ שהרי אברהם היה בן שבעים שנה צבית בין הצמרים. ואחר הדברים האלה (סס) נאמר אחר מלחמת המלכים כדפירש ר"ש צפירוש חומם וצמלחמת המלכים היה בן ע"ג שנים שהרי כל הימים של קודם נ"ב שנים כדלמרי' צפ"ק דשבת (דף יא). לא מהם י"ב שנים שעבדו את כדלעומר וי"ג שנים של מרידה ונשאר מישוזה כ"ו שנים שהיתה בשלה וצפייכמה היה אברהם בן ז"ט שנה שהרי היתה ההפיכה שנה אחת קודם שולד יצחק לא מהם ששה ועשרים שנה למפרע של שולה נמלא שזן ע"ג שנה היה צמלחמת המלכים. אס כן היתה פרשת בין הצמרים קודם לפרשת אחר הדברים של שנים ואומה פרשה מסוימת וחסנה לו דקה ולכן הביא אומה פסוק דכמה אדע שהוא מוקדם. שמה מיישז רשצ"ס דמקום אחד משמע שהיה לילה דכתיב וספור הככבי' (בנאשית טו) וצמר הכי כתי' ויהי השמש לצוה משמע שהוא יום. אלא ודאי ש"מ דשי פרשיות הס ולאו צבת אחת נאמרו ואין מוקדם ומאוחר בצורה:

1. ויאמר אדני אלהים בקחו אדני כי אירשנה: בראשית טו ה

2. ועתה שמע אלהינו אל תפלת עבדך ואל תתענוי והאר פניך על מקדשך השקם למען אדני: דניאל ט ז

3. ויאמר פני ילכו והנחתי שמות לג יד

4. ותהי עוד ותלך בן ותאמר הפעם אודה את ה' על כן קראה שמו יהודה ותעמד מלדה: בראשית כט לה

5. ויאמר יעקב השבעה לי ביום השבעה לו ויקבר את בקרתו ליעקב: בראשית כה לג

6. וישמע עשו את יעקב על הברכה אשר ברכו אביו ויאמר עשו בלבו יקרבו ימי אבל אבי ואזכרה את יעקב אחי: בראשית כז מא

7. ויאמר הכי קרא שמו יעקב ויעקבני זה פעמים את בברתי לקח הודא עתה לקח בברתי ויאמר הלא אצלת לי ברה: בראשית כז לו

8. ובני ראובן בבור ישראל כי הוא הבור והבוללו יצועי אביו נקנה בברתו לבני יוסף בן ישראל ויגדו להקדשת לבברה: דברי הימים א ה א

9. וישמע ראובן ויצלחו מידם ויאמר לא נכנו נפש: בראשית לו כא

10. לכו חזו מפעלות ה' אשר שם שמות בארץ: תהלים מו ט

11. מומור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו: תהלים ג א

12. ה' מה רבו צרי רבים קמים עלי: תהלים ג ב

13. לקח רגשו גוים וקאמים יהגו ריק: תהלים ב א

14. כה אמר ה' הגני מקים עליך רעה מביתך וילקחתי את נשפי לעיניך ותנתי לרעה ושבב עם נשפי לעיני השמש האתא: שמואל ב יב יא

15. עובי תורה יתללו רשע ושמי תורה יתגדו כם: משלי כד א

16. לקוד אל תתחר במרעים אל תקנא בעושי עולה: תהלים לו א

17. אל יקנא לבך בחטאים כי אם ביראת ה': ברוקאים ב יא ביראת ה' כל היום: משלי כז יז

18. יחילו דרכיו בכל עת מרום משפטיך מנגדו כל עורריו יפיה בהם: עזרתי ויפיה בהם: תהלים י ה

19. טהור עינים מראות רע והביט אל עמל לא תוכל לקח תביט בוגדים תחריש בבלע רשע צדיק ממנו: חבקוק א יג

20. ה' לא יעזבנו בידו ולא ירשענו ברושפטו: תהלים לו לג

21. לא יאגד לצדיק כל און ורשעים מלאו רע: משלי יב כא

22. ושמתי מקום לעמי לישראל ונטעתיו ושכן תחתיו ולא ירגו עוד ולא יסיפו בני עולה לענותו כאשר בראשונה רב הונא רמי כתיב לענותו וכתיב לכלולותו בתחלה לענותו ולכסוף לכלותו: וא"ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי וגדולה שמושה של תורה יותר מלמודה שנא' א"ל רבי יצחק לרב נחמן מ"ט לא אתי מר לבי כנישתא נאמר אלא יצק מלמד שגדולה שמושה יותר מלמודה: א"ל רבי יצחק לרב נחמן מ"ט לא אתי מר לבי כנישתא לצלווי אמר ליה לא יכילנא א"ל לכנפי למר עשרה וליצלי אמר ליה מריחא לי מלתא ולימא ליה מר לשלוחא דצבורא בעדינא דמצלי צבורא ליתי ולודעיה למר א"ל מאי כולי האי א"ל דאמר ר' יוחנן משום ר"ש בן יוחי מאי

24. ויאמר יחושפט האין פה נביא לך ונדרשה את ה' מאותו ויען אהר מעבדי מלך ישראל ויאמר פה אלישע בן שפט אשר יצק מים על ידי אליהו: מלכים ב י א

מאימתי פרק ראשון ברכות

מ.

עין משפט
נר מצוה

(א) נלקמן יא: שבט טו. לטו: קמו: עירובין מו. זל. יבמות ס: כמותות ט: ז"ק כ: בי"מ לו. ק"א. כבא במרא מ: קכו. קנה: שביעות כח. חולין זל. זא. קיל: מנחות ה: ג. גיטין יט. גשבת מה. עירובין מו. נדה ו. ט. ג. נלקמן לו. שבת ס: קל: כלה יא. יומא לו: יבמות מ. מו. מו. ז"ק קב. ע"ו ז. כבורות לו. נדה לו. מע"ג. יוד: סנהדרין מג. פט: ג. יט. נדרים ו. א. פסחים ק: מנגלה כח. זבחים מ: מנחתא דר"י פרשת פה. (ו) ספרי פ' ראה, (ז) ספרי שם, (ח) נסוטה יוד: סנהדרין מג. פט: ג. (ט) נדרים ו. א. פסחים ק: סנהדרין ט. ויע"ו ח"ס יומא לו: ד"ה אמרי, (ז) פסחים ג. זבחים ט: ז.

הגהות הב"ח

(א) גבי ו'ל ו'ז נלכד הכי קאמר כ"ל ר"ת ויבת אמרו נמחק: (ב) רש"י ד"ה יסול יהא וכו' רבי הבקר מן התורה דכתיב ביום: (ג) ד"ה מה שלמים וכו' צלילה השנית. ג"כ רש"י סוף פסחים דף ק"ב ע"ב ה"א מחלה פי' רבינו דהלא ואת"כ כתב ח"ל ולי נכחה צלילה ביום שנימים יאכל דהא צלילה היה לו בא למעט אלא יום שחטמו שלמי לילה והוא ש'ל פסח אכל דהא ואיך יאכלנו עד עמוד השחר של ליל שני קמ"ל כ"ל:

מוסף רש"י

עד שעת חפזון. שנהלו ללאת היינו עד הבקר (פסחים קכ. ובע"ז זבחים מ). הוא נאכל בקדשים ביום. ביום ויתמו קודם שמתקן יתחל לאוכלו אם ילכה (זבחים טו). ויהא נאכל לבי לילות ויום אחד. ע"י המפסקין בין הלילות ללא ליתו נותר עד ע"ז (פסחים קכ).

והאי דקרו ליה ליליא. דקאמר יוצא בו ק"ש של לילה: משום דאיכא דגו. וקרינא זיה ובשכבתי: ובלבד שלא יאמר השכיבנו. הקורא ק"ש של לילה שחרית סמוך לעמוד השחר לא יאמר השכיבנו שאין עוד זמן תחלת שכיבה אלא זמן סוף שכיבה: דאשמועינן: וישנו ונדדמו עד לאחר עמוד השחר: בשעת הדחק. אבל שלא בשעת הדחק לא: הכי קא אמרי ניה. לרבן גמליאל. ולא גרס אלא: רבנן פליגי עילון. כלומר מי פליגי רבנן עלך דהא דאמר עדי חלות דוקא קאמרי דלא משמע להו ובשכבך כל זמן שכיבה אלא כל זמן שדרך בני אדם להתעסק לילך ולשכב ומיהו כהא פליגי אדר' אליעזר דאלו רבי אליעזר סבירא ליה זמן עסק שכיבה אינו אלא עד האשמורה הראשונה ולרבנן עד חלות. ואלת סבירא לך ובשכבך כל זמן שזני אדם שוכבים והיינו כל הלילה ויחיד ורבים הלכה כרבים: או דילמא כווסך סבירא להו. ומשמע להו ובשכבך כל זמן שכיבה והא לזרו ומיהו היכא דאסתניס ולא קרא קודם חלות עדיין זמן חיובה הוא ומחייבי ונפקי די ק"ש בזמנו: כווסך סבירא להו וחייבין אהם לקרום גרסינן. ולא גרסינן מותרים דאפילו שלא בזמנו תנן (עמוד ז) הקורא מלאך ואיך לא הפסיד כהאם הקורא צמורה: שעת חפזון. שנחפזו ללאת והיינו עמוד השחר כדכתיב לא תלאו יאש מפתח ביתו עד צקר (שמות יג): יכול יהא נאכל. כשאר קדשים ביום שחטמו כדרך תודה שאף היא זמן אכילתה יום א' ואוכלו והולך כל יום שחטמה והלילה עד הבקר (ג) דקין תודה דכתיב ביום קרבנו יאכל (ויקרא ו): מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה אחד. שנימים דכתיב ביום זבחהם יאכל וממחרת (שם יט) אף פסח נמי הואיל ואינו נאכל אלא צלילה נוקים שני לילות במוקדם שני ימים דשלמים ויהא נאכל בשני לילות ויום א' לא שיאכלנו ביום אלא שיהא שהות זמן שלא יפסל באכילה בשציל המתנת היום ויאכלנו צלילה השנית (א) קמ"ל:

שם סוזה את הפסח בערב כבא השמש מועד לאתך ממזרים. הכי לך שלשה זמנים שאינם שוים. בערב כי ינטו כללי ערב היינו לאחר חלות שנסתלקה חמה מראש כל אדם ונטמה למערב. כבא השמש משחשכה. מועד לאתך ממזרים צבקר. כיצד יתקיימו כולם. בערב לזמן שחטמה. כבא השמש התחלת זמן אכילה. מועד לאתך זמן שריפה כלומר צבקר הוא נעשה נותר שהגיע זמן שריפה אלא לפי שאין שורפין קדשים ביום טוב ממתיין לו עד צקר שני: עד מתי אשה אולג. היינו כר"ע אבל לתנא קמא עד חלות לילה היו זמן אכילה ותו לא דלי לא מאי צינייהו: הכל מודים. רבי עקיבא גופיה מודה שהלילה (י) מחלות ואיך היתה שעת חפזון דמזרים לשלחם מן הארץ: מערב נגאלו. נמנו להם רשות ללאת: חפזון דמזרים. מכת הזכורים שעל ידם נחפזו למהר לשלחם: חפזון דישראל. לא שמעו להם ללאת עד צקר: אותו

לעולם יממא הוא. ואם תאמר ליתני שמי פעמים קודם הנך החמה והוי רבותא טפי דאפילו קודם הנך הוי זמן דקריאת שמע של שחרית. וי"ל דכפרישנא דהאי יממא לענין שאר מלות. אבל לענין ק"ש הואיל ואיכא אינשי דגנו לאו זמן קיימה הוא. ומימא דקשיא דרבי עקיבא אדר' עקיבא דהכא קאמר אחר הנך ולקמן (עמוד ז) קאמר משיכיר צין חמור לערוך דהיינו אפילו קודם. וי"ל דמתי מנאי אליבא דרבי עקיבא. אי נמי יש לומר יממא הוא אפילו גבי קרית שמע דהא זמן קיימה הוא והא דלא נקט צ' פעמים קודם הנך משום דבעי לאשמועינן שאינו יוצא בשל לילה אחר הנקט: ובלבד שאי יאמר השכיבנו. פירש צנוטרס אמילתא דר"ש צן יוחי דקורא קודם שיעלה עמוד השחר קאי. ונראה לי לזו ודאי זמן שכיבה הוא ומלי למימר השכיבנו. ועוד דהוה ליה למימר אמאי דסליק מיניה. ופי' השך מקולי דקאי אקודם הנך דסליק מיניה ולכך קאמר דלא מלי למימר השכיבנו ללאו זמן שכיבה הוא כיון שעלה כבר עמוד השחר אפילו קודם הנך:

ר' אלעזר בן עזריה אומר נאמר כאן בלילה הזה וכו'. ואת"כ היכי מלי למימר רבי אלעזר צן עזריה עד חלות והכתיב לא תומירו ממנו עד צקר (שמות יג) דמשמע עד צקר מיהא מלי לאלכו. ויש לומר דמלי למימר דהכי קאמר לא תעשו דבר שיצא לידי נותר עד הצקר. שאם לא יהא נאכל עד חלות לא מולל לאוכלו ולא לשורפו צלילה כדקא אמרינן (ז) ביום אמה שורפו ואי אמה שורפו צלילה ואם כן ישאר עד הצקר: אלא

הבשר בלילה הזה רבי אלעזר בן עזריה אומר נאמר כאן בלילה הזה ונאמר להלן ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה מה להלן עד חלות אף כאן עד חלות אמר ליה ר' עקיבא והלא כבר נאמר בחפזון יעד שעת חפזון א"כ מה תלמוד לומר בלילה יכול יהא נאכל בקדשים ביום תלמוד לומר בלילה בלילה הוא נאכל ולא ביום בשלמא לר' אלעזר בן עזריה דאית ליה גזירה שוה אצטריך למכתב ליה הזה אלא לר' עקיבא האי הזה מאי עביד ליה למעוטי לילה אחר הוא דאתא סד"א הואיל ופסח קדשים קלים ושלמים קדשים קלים מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה אחד אף פסח נאכל שתי לילות במקום ב' ימים ויהא נאכל לב' לילות ויום אחד קמ"ל בלילה הזה בלילה הזה הוא נאכל ואינו נאכל בלילה אחר ור' אלעזר בן עזריה מלא תותירו עד בקר נפקא ורבי עקיבא אי מהתם הוה אמינא מאי בקר בקר שני ורבי אלעזר אמר לך כל בקר בקר ראשון הוא. והני תנאי כהני תנאי (ד) דתנאי (ה) שם תזבח את הפסח בערב כבוא השמש מועד צאתך ממצרים ר' אליעזר אומר בערב אתה זובח וכבוא השמש אתה אוכל ומועד צאתך ממצרים אתה שורף רבי יהושע אומר בערב אתה זובח כבוא השמש אתה אוכל ועד מתי אתה אוכל והולך עד מועד צאתך ממצרים א"ר אבא הכל מודים כשנגאלו ישראל ממצרים לא נגאלו אלא בערב שנאמר הוציאך ה' אלהיך ממצרים לילה וכשיצאו לא יצאו אלא ביום שנא' ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה על מה נחלקו על שעת חפזון ר' אלעזר בן עזריה סבר מאי חפזון דמצרים ורבי עקיבא סבר מאי חפזון דישאל "תנ"ה הוציאך ה' אלהיך ממצרים לילה וכי בלילה יצאו והלא לא יצאו אלא ביום שנא' ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה אלא מלמד שהתחילה להם גאולה מבערב: (ד) דבר נא באוני העם וגו' אמרי דבי ר' ינאי (ה) אין נא אלא לשון בקשה אמר ליה הקב"ה למשה בבקשה ממך לך ואמור להם לישראל בבקשה מכם שאלו ממצרים כלי כסף וכלי זהב שלא יאמר אותו

1. ואבילו את הפסח בקלילה הנה והפיתו כל ומצות על מדרים יאבלוה: שמות יב ח
2. ועברתי בארץ מצרים בקלילה הנה והפיתו כל כבוד בארץ מצרים מאדם ועד בהמה ובכל אלהי מצרים אעשה שפטים אני יי: שמות יב יב
3. וקבא תאבילו אתו מותיכם חגרים נעליכם וצבאתם אתו בחפזון פסח הוא ליי: שמות יב יא
4. ולא תותירו מפגז עד בקר והנותר ממנו עד בקר באש תשרפו: שמות יב י
5. כי אם אל המקום אשר יבחר יי אלהיך לשכון שמו שם תזבח את הפסח בערב כבוא השמש מועד צאתך ממצרים: דברים טו ו
6. שמוך את חך האביב ועשית פסח ליי אלהיך כי בחדש האביב הוציאך יי אלהיך ממצרים לילה: דברים טו א
7. ויסעו מרעמסס בחדש הראשון בחמשה עשר יום לחדש הראשון ממחרת הפסח יצאו בני ישראל ביד רמה בני ישראל כל במדבר לג ג
8. דבר נא באוני העם וישאלו איש מאת רעהו ואשה מאת רעותה כלי כסף וכלי זהב: שמות יא ב

לח א מיי פ"ח מהל ק"ש הל' י (סמ"ג עשין יח) מושע אר"ח סומן לנה סעף ד: לח ב מיי פ"ח מהל קרבן פסח הל' טו: